

Գուրգեն Մահարի

Երեք բարդի

Խորենին

1

Երեք բարդի ես գիտեմ,
Նրանք նագում են իմ դեմ,
Օ, երեք բարդի.
– Մանկություն իմ դեղնածամ,
Մանկություն իմ, որ անցար
Նոր ցանած արտից...

Ջանգի դողանջ եմ հիշում,
Նեղ արահետ, անտառ, շուն
Ու գառների ճերմակ.
Անհուշ լեռան մի ուսից
Բարձրացող վանք ու լուսին
Եվ ինչ-որ վրան:

Այդ բարդին շա՛տ է հեռու,
Նա մշուշվեց օրերում,
Յոթ սարից անդին.
– Մանկություն իմ դեղնածամ,
Մանկություն իմ, որ անցար
Նոր ցանած արտից:

2

Երկրորդ բարդին, ահա՛ նա,
Բանուկ մի ճամփի վրա,
Երգուն ու խշշուն.
Շուրջը՝ գյուղեր, կանաչ ծով,
Առուն՝ անուշ զնգոցով,
Մարգեր թարմաշունչ:

Շուրջը երկիր մի զարթնող,
Անուշ բուրոդ հերկ ու հող,
Հագար կանչող ձեռք.
Դաշտի վրա լայնանիստ
Չարթնող ուժեր անհանգիստ,
Ակունների երգ:

Լայնասաղա՛րթ իմ բարդի,
Չարթնող երկրի մեծ ճամփին,
Երա՛գ սպիտակ,
Դու շարժում ես ձեռքերդ
Ու երգում ես երգերդ
Բիլ երկնքի տակ...

3

...Երրորդ բարդի, երրո՛րդ ծառ,
Դեղնասաղարթ ու պայծառ,
Որ կռանում ես.
Նայում ես խոր ու բարի,
Հեռավո՛ր քո անտառից,
– Ի՞նչ է անունդ...

Դու ծերությունն ես անհուշ,
Շուրջդ մուժ ու աղջամուղջ,
Հողը՝ անհանդարտ,
Նա մոռնում է խանդից,

Եռում եռում եռանդից,
Մնում նոր անտառ:

Կկռանաս դու մի օր,
Սրտամեռ ու գլխի՛կոր,
Կանաչ արտի դեմ.
Շուրջըդ, շուրջըդ կշափեն,
Նորից խինդով կծափեն
Հագա՛ր բարդիներ:

Եվ օրերը հեռացած,
Սովերների պես ծածան,
Կնստեն արտիդ.
– Մանկություն իմ ոսկեծամ,
Մանկություն իմ, որ անցար
Նո՛ր ծլած արտից...